

Raluca Feher

Te iubesc, dar nu pe tine

O să scriu o carte despre dragoste, mi-am spus hotărâtă după ce am închis telefonul.

Cum este să o cauți, cum este să crezi că ai găsit-o, cum este să îți scape din mână, ca un săpun ud, să cadă pe podeaua sălii de duș din pușcărie și să te apleci după ea și tocmai atunci să fii umplut de dragoste prin spate, cum e să îți placă dragostea asta primită în dos și să ajungi să-l iubești pe cel care ți-o dă și cum este să afli că nu ai fost iubit niciodată, că ceea ce ai crezut tu că e dragoste era de fapt o cărămidă învelită într-un șervețel, purtată în coșulețul pe care te-a trimis mama să-l duci bunicii în pădure. Nici mama nu știa ce e dragostea, a găsit cărămida asta pe care scria cu cretă *Iubire* și a zis: deci asta e Iubirea? Am crezut că e o cărămidă, dar ce știu eu, sunt fată de la țară.

Și totuși, ce este dragostea, cum aș putea să scriu despre dragoste când pe mine nu m-a iubit nimeni niciodată și eu nu am iubit pe nimeni niciodată, poate totuși am iubit câinele și poate totuși am iubit o melodie și poate totuși am iubit o carte și poate că au fost dimineți când am crezut că pot să scriu despre dragoste așa cum scriu despre fizică cuantică (e oare cacofonie că-cu?), cum poți să scrii despre dragoste când te asasi-nează gramatica?

În mod clar nu există nicio urmă de iubire pentru gramatică, dacă e ceva ce fata care vrea să scrie o poveste despre dragoste urăște, pe lângă ardeii umpluți și mirosul de merluciu prăjit în ulei vechi, este gramatica și nenumăratele virgule, i-uri, *dealungul* sau *de-a lungul*?

Aș scrie cuvintele legat, 32 de cuvinte legate, fără virgule și puncte-puncte și semne de întrebare, așa cum eu am intrat dintr-o relație în alta, legat. Exact ca Miss Ellie din „Dallas“, azi m-am urcat în pat cu Jock cel vechi și mâine, când am filmat noul episod, am făcut-o cu Jock cel nou, că Jock cel vechi se stricase, probabil a crăpat de un infarct și nu au putut să scape scenariștii de el așa, ceac-pac.

Și Miss Ellie și-a pus capotul de soție de petrolist și s-a prefăcut că nu vede că Jock cel nou nu seamănă cu Jock cel vechi, a vorbit cu el ca și cum ar fi fost aceeași persoană, la fel cum fata care voia să scrie un roman despre dragoste s-a prefăcut că nu vede că X s-a schimbat în Y care s-a schimbat în Z care s-a schimbat în...

Personajul meu o să se cheme Mara.

Mi-ar fi plăcut să mă cheme Mara, un nume cu patru laturi și stabilitate bună, ca un trunchi de frasin.

Și totuși, personajul meu o să fie profund instabil, tocmai pentru că aparențele sunt înșelătoare și trunchiul de frasin, bine înfipt în pământ, e mâncat pe dinăuntru de hoarde de insecte mici cu mandibule mari și stomacuri imense, e putrezit frasinul pe dinăuntru și stă să se surpe în el, are nevoie de un suport să-și sprijine inima obosită.

Sunt mulți oameni care umblă cu toiege în ei, abia târându-se, văitându-se de artrite, în timp ce p-afară sunt viguroși, virili, atletici.

Mara, personajul din cartea fetei care voia să scrie o poveste de dragoste, este un om care a învățat atât de bine să-și ignore cocoașa de dinăuntru, încât a ajuns să creadă că nu există.

Care e superputerea ta, Mara?

Să mă mint.

Și să mă cred.

Să fiu predicator și credincios în același timp și să mă urăsc schizofrenic pentru că sunt obosită să cobor treptele amvonului, să-mi fac cruce cu turma, să mă-ntorc la microfon, să zic două Tatăl Nostru și iar să mă reped în genunchi, între babe cu broboade și moși cu căciuli de miel strânse în mână, la Amiiin!!!, pune sutana, scoate sutana.

Cardio.

Superputerea mea este să fiu propriul meu kriptonit (haide, nu-mi spuneți că nu știți că Superman era vlăguit, devenea nevolnic în apropierea acestei pietre verzi), în prezența eului meu adevărat să înlemnesc între uși, ca o mașinuță rămasă fără baterie.

Fata care voia să scrie o carte despre iubire, să-i spunem FVSCI sau poate mai simplu Ines (deși Ines nu înseamnă nimic, poate doar o abreviere a Inabilității Nevăzătorului de a Explica Speranța), Ines deci, suferea de aceeași boală ca Mara.

Șchiopăta, oloagă pe interior.

Visa des că e o altă persoană, cu un trup mătăhălos, cu un nas cărnos care ocupa ca un milițian intersecția

feței, cu o piele de postav care aduna scame. Doamne, ce urâtă era în vis Ines și nimeni nu o iubea în vis pentru că era foarte urâtă și când se trezea lângă bărbatul X sau bărbatul Y sau bărbatul Z (ați observat că mereu alegem ultimele litere ale alfabetului atunci când vorbim despre ecuații cu necunoscute și necunoscuți, cum niciodată nu ne ducem la domesticele A, B, C și D?) se pipăia pe față și alerga la oglindă.

Nu.

Era frumoasă.

Și goală pe dinăuntru ca biblioteca din Urziceni.

Nu o să pot niciodată să scriu o carte despre dragoste, mi-am spus și ochii mi s-au umplut de lacrimi și lacrimile mi-au curs pe obraji și obrajii mi-au curs de pe oase și oasele mi-au curs pe teigheea și s-a făcut o baltă de oase pe teigheaua barului și barmanul a venit repede cu o cârpă și a șters balta de oase de pe teigheea (aici trebuie să intervin, barmanul și teigheaua apar înainte de pandemie, de declararea stării de urgență, când încă se mai putea ieși din casă), apoi a dat repede cu Pronto și mirosul înțepător s-a ridicat la fostul meu nas și atunci mi-am spus că iubesc mirosul ăsta cum iubesc mirosul de oă și pe cel de acetona, deci nu sunt o psihopată, așa cum mi-a spus astă-vară Ț.

Nu îl cheamă Ț, dar nu poți să îi dai omului numele așa, în cărți false despre iubire. E ca și cum ar fi un martor fals, așa cum sunt pensionarii ăia pe care poți să îi închiriezi să spună la proces că te-a bătut soțul, ei au văzut sau au auzit sau au văzut și auzit și chiar simțit pe pielea lor când ai fost bătută de soț. Ț mi-a zis că sunt psihopată

pentru că eu nu am putut să-l iubesc, deși el mi-a dat cântece, mi-a trimis muzică, un portavion cu muzică și muzica era despre dragoste și despre femei care iubesc bărbați, deși bărbații nu le iubesc pe femei și ele într-o zi reușesc să evadeze din neputința de a pleca de lângă bărbații care nu le iubesc. Sau cam așa ceva.

Deci nu sunt psihopată, psihopații nu iubesc nimic, dar eu iubesc melodia asta la care plâng, cântecul ăsta ca un picior în stomac, care este despre cum eram la 17 ani, nu, spun tâmpenii, despre *ce* eram la 17 ani, eram altceva, un alt animal complet, eram arici și îmi plăceau viermii și merele. Și despre alți arici cu care stăteam în iarbă în cerc și jucam sticluța.

Mint.

Nu iubesc melodia asta. Totul este o exagerare. Sunt bolnavă mental, cum spune Z. Sunt bipolară pentru că pot să trec rapid de la stări de furie la stări de bucurie sau poate sunt borderline, psihologul trebuie să-mi spună unde mă încadrez.

De fapt, sunt plictisită.

Izolarea mă ucide. Stau închisă în casă cu un om care nu îmi e prieten, un om de care nu mă leagă nimic.

Un om cu care sfârșește alfabetul amoros.

Z.

Doar Z. mă înțelege. Zice el.

Doar Z. mă iubește pentru ceea ce sunt, nu pentru ceea ce vreau eu să mă iubească lumea. Zice el.

Mă piș pe ce citești tu, mă piș pe ce muzică ascuți tu, ești un zero, un fake, urlă Z., și eu, femeia care a vrut

să scrie o carte despre iubire, mă gândesc în liniștea care coboară în mine că poate ar fi bine să scriu un tratat despre oamenii-oglină, cei în care te reflecti diferit, îți arată o persoană pe care nu o recunoști.

Doar Z. mă înțelege, mi-am repetat, deși nu îmi place deloc ce înțelege Z. din mine, căci Z. mă vede ca în visul meu, grasă, cu nasul masiv țâșnind în mijlocul feței și cu pielea aspră ca un fund de sac.

Dar dacă asta sunt eu?

Eu aka Ines alias FVSCI mi-am dat seama că sunt confuză și că trebuie să încep cu începutul pentru că să începi cu mijlocul este contraproductiv, mai ales că atunci când nu ai clar un început și un sfârșit nu ai cum să știi unde e mijlocul, nu-i așa?

M-am așezat mai comod în canapea, mi-am pus o pernă la spate, să mi-l țină drept, am luat o gură de cafea și, deși duminică, am pornit să construiesc din lut o față numită Mara.

August 2019, Drumul Vinului

— Ești o vacă cheală, a spus Tata Pizdelor.

Mara nu știa că are de-a face cu Tata Pizdelor, cum nu știa nici că este o vacă cheală. Un soi de animal mitic vaca asta cheală, și-a zis în sinea ei (de fapt nu și-a zis nimic în sinea ei, asta zic doar eu, autorul, că ar trebui să-și fi zis Mara când a auzit de la Tata Pizdelor, pe care o să-l numim în continuare TP).

Dar oare ce înseamnă? Că sunt și proastă, și urâtă sau sunt sfântă, vaca indiană sfântă sau sunt o vacă la chimioterapie, căreia i-a căzut tot părul, sau sunt o vacă nazistă care vrea să ucidă evrei și să instaureze domnia ariană asupra lumii?

Dar Mara nu și-a zis nimic în sinea ei (zic tot eu, autorul), era destul de beată și deci plină de o bunăvoință stranie pentru cine o cunoștea, TP în niciun caz, el o zărise o singură dată, la cinema, unde au văzut un film cu supereroi care nu se chemau Suprema Vacă Cheală și nici Fabulosul Tată al Pizdelor.

Mara venise la film cu fostul iubit, nimeni nu știa atunci că este fostul iubit, doar mama lui, o văduvă

îngrijorată care a sperat tot timpul că este ceva temporar, că despărțirea lu' fii-su de vaca cheală care încă nu știa că e cheală, ci că este doar o vacă de muls (nu contează cât de lung ai părul, cine cânta tâmpenia asta? nu mai știi) este doar o toană a lui fii-su, „e normal, criza de 30 de ani, și bărbat-miu a avut una la 70 de ani, a plecat la etajul 6, la o vecină, dar a revenit după doi ani jumate la mine, nu-ți fă griji, toți se întorc unde le e bine“.

Mara fusese abrupt părăsită de fostul iubit cu o lună jumate înainte de a-l întâlni la film pe TP, mă rog, e mult spus că îl întâlnește, nu-și amintea fața lui, cum arată, cu ce era îmbrăcat. Era atât de amețită atunci, suferea de jet lag sentimental, asta putem să spunem, călătorise în Spania timp de o lună, se întorsese de câteva zile și fostul iubit despre care nimeni nu știa că este fostul iubit, nici chiar ea — căci spera ca toată despărțirea asta a lor să fie doar o criză de lumbago amoros (Doaaamneee, câte posibile boli de inimă albastră poți să inventezi, ciroza erotică e totuși preferata mea, o să ajungem și la asta la un moment dat), dar fostul iubit a așteptat-o la aeroport și a spus că luna asta cât a stat ea departe nu a rezolvat nimic, pur și simplu el nu mai vrea să fie cu ea, nu știe dacă o mai iubește, dar o iubește, dar nu știe cum, oricum nu vrea să facă dragoste cu ea pentru că ar răni-o, însă un film nu a făcut nimic rău nimănui, cu cât e mai prost, cu atât mai liniștitor, ca o limbă de Golden Retriever peste o față plânsă, șterge lacrimile cu bale. Deci hai la filmul ăsta cu supereroi care au probleme mai mari decât ale tale, iubito pe care nu te mai iubesc, e război în Yemen și sunt uragane în Mozambic și ție îți arde de inima ta

frântă când lumea se duce dracului și nu e niciun sufererou să o salveze?

I-a luat chiar și mâna fostului iubit în mâna ei atunci, la cinema, și s-a uitat la Captain America și la Wonder Woman și nu i-a stat capul decât la cât de mult iubește mâna aia umedă, căci fostul iubit era vizitat în palmă de transpirații reci, fugare.

Mara nu se gândea atunci decât la ce-a greșit, unde a greșit. Căci e clar că ea greșise, după faptă și pedeapsă și, cum ea fusese cea pedepsită, e clar că ea era vinovată că dăduse cu cotul jos vaza relației lor.

Jbang, țândări se făcuse, dar ea avea superglue, care este un lipici cu superputeri care repară orice, ca nou îți face orice-ul.

Revizita dimineața însorită pe malul Oceanului Indian, când fostul iubit, o să-i spunem FI, că am obosit să tot scriu fostul iubit, i-a spus că din acest moment nu mai sunt împreună și că s-a săturat să fie manipulat de ea. Mara era cu perișta de dinți în gură, spuma albă a pastei de dinți urcase pe buze, probabil că arăta ridicol atunci când a primit vestea că relația de amor de opt ani jumate s-a terminat, i-ar fi plăcut să fie un mezanplas mai dramatic, lumina să cadă oblic și să îi estompeze ridurile, eventual să fi fost dată cu rimel, să îi curgă pe obraji odată cu lacrimile și ea să fie capabilă să spună: mulțumesc pentru timpul acordat. A fost frumos, dar nimic frumos nu este durabil. Sper să găsești pe cineva care să te merite și să fii fericit.

Iar el, FI, atunci ar fi trebuit să priceapă că ea este jumătatea lui, jumătatea lui mai grasă cu 10 kilograme

decât ar fi trebuit (se scad 10 kile din numărul de centimetri care trec peste 1 metru și rezultă greutatea ideală, la femeii cel puțin) și mai bătrână cu 10 ani decât el și ar fi zâmbit și ar fi zis: nu suntem într-un loc bun, dar împreună putem să reparăm tot ce este stricat și să ne facem o viață minunată și ea l-ar fi sărutat și ar fi mers la plajă și ar fi mâncat un curry de pește și cu asta, basta.

Dar nu s-a întâmplat așa. FI a zis că nu mai suportă și Mara atunci a spus să o pube în cur cu fițele lui și el a început să îi spună că e o ticăloasă și că seamănă cu tatăl lui, iar ea i-a spus că tatăl lui e mort și el a replicat că normal că știe că tatăl lui e mort, i-a murit în brațe, dar asta nu înseamnă că Mara nu este o bestie care ba lovește și scuipă și zgârie, ba te cumpără cu daruri. Și ea atunci s-a gândit că el vrea să plece și s-a panicat că mai avea cinci zile cumpărate la un resort de 5 stele și le-ar fi pierdut și era visul ei să ajungă la resortul acela superb, așa că a încercat să o dea la pace, l-a și lăudat pe FI că este atât de brav, atât de decis să-și recapete liniștea, încât omoară găina cu ouă de aur. Adică pe ea.

Mă fut pe ele de ouă de aur, am intoleranță la bogăție, a zis el.

Cine ar face așa ceva dacă nu un om extraordinar de curajos? Așa a spus Mara și FI, lovit de complimentul acesta neașteptat, ca un graur de parbrizul unui TIR, s-a rostogolit la picioarele ei și totul părea să se fi liniștit.

Da, mă, stau cu tine până la finalul excursiei noastre de vis, a acceptat el.

Marei chiar i s-a părut că FI face un sacrificiu pentru ea și poate chiar făcea un sacrificiu, să mai înghită niște

curry de pește pentru ea și șapte beri și 2 grame de hașis indian, nimeni nu ar face un astfel de sacrificiu decât dacă este dragoste.

S-au plimbat de mână și au vorbit despre dragoste.

Nu mai vorbisera despre dragoste de foarte mult timp, nu despre a lor. El oricum nu vorbea mult decât atunci când era extrem de beat. Din când în când Mara era străbătută de fiori de panică, oare chiar e pe bune, oare chiar totul s-a terminat, oare chiar manipulez oamenii și semăn cu cetățeanul mort care își bătea soția și apoi o scotea, vânătă, la teatru?

Desigur, ea vorbea despre tatăl lui FI, un personaj hidos, urât-prost-flecar-rău. Exact ce ura Mara mai tare pe lume, un țărănete care a dat în gât oamenii din sat și s-a făcut cu un post de ziarist la Scânteia, un semidoct patriot care îl adora pe Vadim și nu auzise de Goma, își pocnea nevasta peste gură și urla: tu să taci când vorbesc eu!!!

Era oare Mara ca domnu' Nicu, mortu' Nicu, țepănu'-mâncatu'deviermi-eternregretatu' Nicu?

Imposibil.

— Îți amintești povestea Dorei? I-a întrebat ea atunci, în India, gândindu-se la fata care își părăsise iubitul din dorința de a-i lăsa loc să crească. Iubitului.

FI nu își amintea de nicio Doră, dar Mara băuse vin (de import, indienii sunt vai de capul lor la vin, deși investitori indieni miliardari cumpără podgorii în Franța, dar despre asta o să vorbim altă dată) și vinul strânge amintirile ca babele fără copii pisici, haide Ciorică, pis-pipissss, și atunci i-a povestit lui FI că există momente când omul de lângă tine, în ciuda iubirii pe care ți-o

poartă, este otravă pentru tine și trebuie să fugi de omul ăla chiar dacă îl iubești și că Dora după ce-a ieșit din toxica ei relație a înflorit, singură, găsindu-și echilibrul și acum iubitul Dorei are serviciu și e independent și au o prietenie minunată.

Și a mai vorbit despre de ce acum și nu mai încolo și despre depresie, nu prea își amintea multe despre seara aia, căci vinul ăla care hrănește amintirile ca babele fără nepoți pisici i-a tulburat mințile și nici măcar nu știe cum a ajuns la hotel.

Cert este că s-a trezit și l-a pupat dimineață și i s-a părut că ieri-ul a fost un coșmar și a coborât cu o carte în soarele indian, lângă marea indiană, în mirosul putrezit de plante și... hoit de câine, a fost călcat de mașină unul și aruncat în grădina resortului, l-au găsit după 34 de minute de căutări, sub frunze. Și acolo, în mirosul de câine mort și frunze putrezite, s-a gândit că viața e frumoasă, ea e sănătoasă, el a zis că o iubește, o să meargă la hotelul de 5 stele, o să facă dragoste și criza va trece, cine e atât de bou să omoare găina cu ouă de aur (viitoare vacă cheală, hm, poate ar fi trebuit să o pună pe gânduri comparațiile cu un animal domestic), totul va reveni la normal, chiar și mirosul mării începuse încet-încet să străbată duhoarea de mort. Dar el a coborât posomorât, s-a așezat pe șezlong, și-a luat o cafea și și-a aprins o țigară și privind oceanul a întrebat: știi ce-ai făcut azi-noapte?

Și atunci sufletul ei s-a pitit undeva în spatele splinei, degeaba, vorbele lui l-au găsit pe suflet și l-au tras de urechi afară: te-ai dat jos din pat, ai venit pe partea mea și ai făcut pipi pe dușumea, apoi ți-ai tras chiloții și te-ai

cățărat în pat, iar eu a trebuit să spăl pe jos și să te duc să te dau cu dușul pe picioare. Nu am dormit de șapte nopți deja, nu mai pot, trebuie să plec acasă.

— Mai stăm cinci zile, ai promis.

— Nu mai pot să mai stau, mi-am luat bilet de avion azi-noapte. Plec la 3. Dacă vrei, haide cu mine.

Și de atunci Mara nu a mai fost Mara, ci Aram sau Rama sau Aarm sau orice altă încrucișare de litere care păreau să fie ale ei, dar nu erau ale ei, cum trăsăturile din oglindă păreau să fie ale ei, dar nu erau ale ei, căci abandonul însemna pentru Mara distrugerea propriei structuri, identitatea ei măturată de pe tabla de joc, piesele încurcate.

Cum pot eu să mă reconstruiesc când urechea a preluat funcțiile vezicii, văd cu piciorul și merg cu limba?

Un șut strașnic primit în castelul de nisip pe care s-a străduit 45 de ani să-l construiască.

Și-a luat și ea bilet spre casă și a băut litri de vin la business class. Căci numai acolo a găsit bilet.

Acasă era iarnă și nimeni nu avea instrucțiuni de asamblare a unui suflet dezmembrat. Nici chiar IKEA.

Mai 2011, București

De ce ne vedem azi?

Pentru că sunt deprimată. Mi-am părăsit iubitul pentru un bărbat mai tânăr cu zece ani decât mine. Sunt o ticăloasă. L-am trădat pe cel mai bun prieten al meu și nu știu ce să fac.

Psihologul și-a notat în carnețel. Era un bărbat de 72 de ani, cu figură de șoarece, ochelari cu rame negre. Ea îl alesese pentru că îl chema Siegfried. Hahahahhahaaaaaaa, a râs când a auzit numele și apoi și-a amintit de amica ei Ioana, care avea un iepure pe care îl chema Lupu. Lupu a murit pentru că Ioana i-a dat apă și iepurii, chiar și cei cu numele Lupu, crapă când beau apă. Sau așa i-a povestit atunci Ioana și ea a crezut, trebuie să crezi poveștile oamenilor, nu le poți verifica pe toate, miracole și coincidențe, vrei să crezi în lacrimi de sânge vărsate de icoane din biserici cum vrei să crezi că doar numele Siegfried îți poate aduce ordine în haosul busolei răvășite de prezența unui magnet în viața ta.

Mara i-a spus tot. Povestea părinților — tată absent, așa a declarat Siegfried — punând degetul pe lipsa totală de încredere în ea a Marei.

— Credeți? Niciodată nu am probleme de încredere în mine, sunt un om care s-a descurcat perfect singur, mereu pe picioarele lui, nu am așteptat nimic de la nimeni și nu am primit nimic de la nimeni.

Siegfried a râs și el, desigur superior, ca orice om care e psiholog, stă la Zürich și îl cheamă Siegfried și i-a spus că este proastă și arogantă, probabil seamănă cu mă-sa, că tac-su, absent fiind, nu avea cum să-și pună amprenta asupra ei. Apoi i-a explicat că toate succesele ei sunt doar niște urlate disperate: Văăă roooggg, băgați-mă în seamă!!!, Văăă roooog, iubiți-măăăăă și pe mineeeee!!!!, așa i-a zis, dar Mara nu avea timp pentru psihanalizările ăstea ieftine, toți avem lucruri de arătat, cruci de dus.

Iisus, și el, a vrut să-i demonstreze lu' tătăcă-su că omenirea merită, că știe el mai bine chiar decât Creatorul lumii ce și cum, poate nici el nu s-a simțit iubit de papa, tatăl absent, dar asta nu înseamnă că totul trebuie să fie pus pe seama lu' Ăl Bătrân.

— Mai bine spuneți-mi ce să fac.

Siegfried i-a zis că trebuie să lucreze la relațiile cu colegii de serviciu — sunt doar bani, nu e viața ta, nu sunt prietenii tăi. Și la relațiile cu oamenii — *fuck them*, tu prima, ca să nu te ardă ei pe tine. Apoi a plecat la Zürich, nu înainte să o sfătuiască să nu se îndrăgostească de el, căci e prea bătrân pentru ea.

Doamne ferește, e plin de nebuni, și-a zis Mara, care a decis să se întoarcă la iubitul ei adult chivernisit, dar chitros, și să-l lase baltă pe iubitul ei adolescent (nu dai Tatăl pentru Fiu, așa spunea Siegfried, ție îți trebuie un

partener, un om de vârsta ta, dar, desigur, e greu să găsești pe cineva, cum să găsești pe cineva de vârsta ta când nu ești capabilă să pui pe tine decât haine de adolescentă, când tu ai 35 de ani? ești ridicolă).

Și toată criza s-ar fi oprit aici dacă Mara ar fi știut ce înseamnă dragostea.

Dragostea este, ia să vedem ce spune Dictionarul Academiei, **dragoste** *sf* [At: CORESI, EV. 33 / V: (reg) ~**gus**~, ~**tă** / Pl: ~ (îvp) ~**ti** / E: vsl **дpazocmь**] **1** (De obicei la sg; adesea cu determinări care indică obiectul afecțiunii) Sentiment puternic de afecțiune pentru cineva sau ceva Si: *amor, iubire*. **2** (Rar) ~ *de sine* Egocentrism.

Și totuși, ce înseamnă dragoste?

Să vrei să fii cu cineva?

Să-i vrei binele cuiva?

Să nu poți trăi fără acel cineva?

Să vrei să posezi pe cineva?

Mara nu știa ce înseamnă dragoste pentru că Mara — e drept că îi spusese și Siegfried, dar nu intrase în amănunte — nu avusese parte de dragoste.

Mama nu o iubise. Tatăl nu o iubise. Sora nu o iubise. Verișorii nu o iubiseră. Nașii nu o iubiseră. Nici învățătoarea, profesorii sau primul iubit.

Cum să știi ce înseamnă sărat când nu ai gustat nici măcar o dată o boabă de sudoare, apă de mare sau sânge?

Mara se întâlnește probabil cu dragostea, îi zâmbise, îi dăduse locul în troleibuz, dar habar nu avea cum arată, cine e și cât poartă la pantofi.